

[Finansministeren]

gen selv været med til at gøre dette spørgsmål meget kompliceret, og derfor er det klart, at der ikke er økonomisk mulighed for at afskaffe samordningsfradraget i egenpensionen. Den dag, man skal se på det – og det afviser jeg ikke det fornuftige i at gøre – skal det ses i sammenhæng med pensionssystemet som helhed for denne gruppe og ikke en isoleret fjernelse af samordningsfradraget i egenpensionen.

Hr. Estrup rejser også et andet spørgsmål, som er vigtigt, nemlig den fremtidige regulering af samordningsfradraget, hvor forslaget som sagt bygger på, at man fra 1987 regulerer med samme procent, som tjenestemandspensionen reguleres med, således at man ikke får den udhuling, vi naturligvis har fået i den nuværende periode, fordi de sociale pensioner fortsat reguleres på gammeldags vis.

I den forbindelse er det naturligvis rimeligt at spørge, om man så ikke skal kompensere for det hul, der er opstået fra 1982 og frem til 1987. Det er naturligvis et ganske realistisk spørgsmål, og det er ikke tilfældigt, at vi har fremsat lovforslaget på den måde, vi har. Der er jo sket mange ting gennem årene, og det påvises også i den såkaldte grå betænkning nr. 1054.

For det første kan vi konstatere, at enkepensionen er vokset forholdsvis stærkere end det, der var udgangspunktet ved tjenestemandserformen i 1970. Derudover kan vi konstatere, at folketinget i sidste halvdel af 1970'erne to gange har indefrosset dyrtidsportioner, i alt fire, men de er ikke indefrosset i forhold til pensionen, og det vil sige, at pensionsniveauet i denne sammenhæng er øget stærkere end lønnen. Det svarer faktisk stort set til den negative effekt fra 1982 til 1987, og det er min baggrund for at have givet det den formulering, at det er fra 1987, vi gennemfører en ensartet regulering i samordningsfradraget i tjenestemandspensionen. Så er der faktisk balance i forhold til det, der skete ved indefrysningen af dyrtidspensionerne i slutningen af 1970'erne.

Man kunne have valgt at gøre hele det indviklede regnestykke op. Man kunne også have valgt at reducere enkepensionen, så den kom tilbage til det niveau, der var i 1970, for at skaffe bidrag til at klare nogle af de andre ting. Jeg har imidlertid valgt at undlade at bryde ind i de eksisterende mekanismer. Jeg tror – og det har alle vist en meget klar for-

nemmelse af – at de mennesker, som så ville blive udsat for at få deres pension reduceret, ville føle det meget ubehageligt, uanset at der kunne findes saglige argumenter for det, f.eks. i enkepensionstilfældet. Derfor har jeg valgt at sige: lad os få fuldstændig ro omkring det her, og når en justering fra 1. januar 1987 medfører, at der faktisk er ligevægt i forhold til de indefrosne dyrtidsportioner, er det jo egentlig et ganske godt regnestykke, vi kommer ud af det med.

Hr. Estrup nævner også spørgsmålet om afvikling af samordningsfradraget i egenpensionen, hvad angår førtidspensionister. Det er klart, man kan have det synspunkt, at det også skulle ske med det samme. Vi har som sagt valgt en aftrappingsmekanisme, som vi mener er rimelig både i forhold til pensionisterne og i forhold til de økonomiske muligheder, og det er baggrunden for, at vi først tager afviklingen af ægtefællernes samordningsfradrag. Når det er afsluttet, tager vi den sidste bid, som jo ikke har noget med ægtefællerne at gøre, men som er i egenpensionen. Det håber jeg også vi vil kunne nå frem til enighed om er fornuftigt.

Så meget om den del, der vedrører samordningsfradraget. Jeg er glad for at kunne konstatere, at det endelig lykkes at få det på plads til trods for en fortsat meget vanskelig økonomisk situation. Selv om man heroisk, når man ikke har noget ansvar, kan stå op og sige: lad os gøre det i morgen, så står tilbage, at enhver, der tænker sig om, alligevel godt ved, at det ikke er særlig realistisk, og at det er væsentligere at glæde sig over, at der overhovedet kommer et resultat, som socialdemokratiske regeringer aldrig har interesseret sig for at skabe.

Den anden del, moderniseringsdelen, er unægtelig meget teknisk, og derfor skal jeg ikke her i mit svar under førstebehandlingen gå dybere ind i det; det kan vi diskutere videre under udvalgsarbejdet. Men når man tager hr. Carsten Andersens mange indvendinger op til nærmere overvejelse, har jeg ét standard svar, som jeg mener er væsentligt, og det er: dette her er der enighed med organisationerne om; det er ikke noget, finansministeren bare selv har siddet og formuleret og bestemt skal være sådan nu. Det gælder hele lovkomplekset, at der er enighed med organisationerne derom, og jeg vil også gerne takke organisationerne for, at det er lykkedes at nå